

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa J. T.

przeciwko A. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2008 r.,

na skutek skargi powoda

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 marca 2007 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odrzuca skargę,**
- 2. oddala wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,**
- 3. oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

Uzasadnienie

Wniesiona przez powoda J. T. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 marca 2007 r. podlegała odrzuceniu z następujących przyczyn:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie

jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (np. skarga o wznowienie postępowania).

Skarżący nie wskazał także przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Skarga nie spełnia zatem także wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Skarga dotknięta wskazanymi brakami podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Wobec tego, że skarga sporządzona została sprzecznie z zasadami profesjonalizmu, należało oddalić wniosek do przyznania kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu wywołanym wniesieniem tej skargi. W judykaturze utrwalony jest pogląd, według którego czynności adwokata (radcy prawnego) ustanowionego z urzędu, które są sprzeczne z zasadami profesjonalizmu, nie uzasadniają przyznania mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (postanowienie SN z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz.123).

Należy zauważyć ponadto, że wniosek ten nie zawiera oświadczenia, że żądane koszty nie zostały zapłacone w całości lub w części, a zatem podlega oddaleniu, jako nie uzasadniony (postanowienie SN z dnia 14 października 1998 r., II CKN 687/98, OSNC 1999, nr 3, poz. 63).

Oddalając wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi, Sąd Najwyższy miał na uwadze, że jego pismo procesowe, mające stanowić odpowiedź na skargę powoda zostało wniesione po upływie dwutygodniowego terminu przewidzianego dla podjęcia tego rodzaju czynności (art. 424¹² w zw. z art. 398⁷ § 1 k.p.c.) Pismo to nie mogło być zatem za taką odpowiedź uznane (art. 167 k.p.c.), co wykluczało przyznanie zwrotu kosztów wiążących się z jej sporządzeniem i wniesieniem.